



Stukken voor de Redactie te zenden vóór den 15en der maand aan: <b>G. D. DUURSM</b> A, Achter de Hoven 114 bis. LEEWARDEN.	<b>Redactie:</b> <b>G. D. DUURSM</b> A. <b>J. M. VAN DEN HOUTEN</b> .	Alle correspondentie te richten aan het Secretariaat Adres: Mej. J. J. E. v. D. THOORN, Amalia van Solmsstraat 80. DEN HAAG.
	Girorekening No. 133550 - JUTPHAAS	
<b>Bestuur:</b> CHR. DE RINGH. Voorzitter. Hilversum. Nieuweg 73; Mej. J. J. E. v. d. THOORN. Secretaire. den Haag; J. CASTELEN. Penningmeester (tijdelijk). Jutphaas. Prinses Julianaweg 341; G. D. DUURSM. Leeuwarden. Achter de Hoven 114 bis; J. M. VAN DEN HOUTEN. Rotterdam. Mathenesserlaan 364.		

### AAN DE LEDEN.

Bij den aanvang van het jaar 1938 wenschen wij u, de gewoonte getrouw, veel geluk en voorspoed voor het nieuw begonnen jaar, de hoop uitsprekend, dat u ons nog vele jaren zult steunen, opdat wij in staat zullen zijn ons maandblad te kunnen blijven uitgeven, zooals dit tot nu toe is geschied.

Beschouwt u het voldoen der contributie niet als voldoende steun; er wordt meer van u gevraagd. Wat wij gaarne zouden ontvangen, is uw medewerking. Stuur ons artikelen, hoe klein of hoe eenvoudig ook voor ons maandblad. Gevoelt u zich daartoe niet bekwaam, geeft ons dan mooie foto's van uw planten ter reproductie. Bent u daartoe niet in staat, doet dan uw best onze vereeniging meer bekendheid te geven door het uitleenen van het orgaan aan succulentenliefhebbers, die nog geen lid zijn. Een kleine contributieverhoging is ook welkom. U ziet, u kunt ons altijd helpen. Wij schreven al eens meer: „Succulenta bestaat alleen voor de leden, doch kan slechts blijven bestaan door de leden.”

Wij vertrouwen op den steun van onze oude medewerkers, wij hopen, dat 1938 ons vele nieuwe medewerkers brengen zal.

### AAN ONZEN REDACTEUR.

Boven het maandblad Succulenta prijken thans de woorden: „20e Jaargang”.

Negentien jaar lang verscheen Succulenta en bevorderde de liefhebberij in het kweken van cactussen en andere vetplanten.

In de lente van 1919 zond u aan bekende succulentieliefhebbers een schrijven, waarin de oprichting van een vereeniging van vetplantenverzamelaars warm werd bepleit. Dit rondschrijven had ten gevolge, dat den 16den Juni 1919 de Vereeniging Succulenta werd opgericht en het eerste nummer van het vereenigingsblad verscheen. Het was toen een zeer bescheiden blaadje, dat slechts vier pagina's telde. Het groeide als onze planten, langzaam, doch gestadig en werd het beste Nederlandsche Succulententijdschrift. Slechts enkele leden kunnen zeggen: „daaraan heb ik negentien jaar medegewerkt". Eén lid willen wij bij deze gelegenheid voor het voetlicht brengen, één, die negentien jaren lang zijn beste krachten heeft gegeven voor onze vereeniging en voor ons maandblad. Zijn naam leest men op de eerste bladzijde van den 1sten jaargang en de laatste letters van den 19den jaargang zijn G. D. D. Hoeveel malen zouden wij in Succulenta de initialen G. D. D. kunnen vinden? Laten wij maar niet gaan tellen, want dan kon het wel eens gebeuren, dat wij beschaamd werden, omdat wij den Heer Duursma zooveel hebben laten schrijven.

Redacteur Duursma wij zijn u veel dank verschuldigd. Uw werk was niet altijd gemakkelijk; aan critiek, die wel eens afbrak zonder te willen opbouwen, heeft het u niet ontbroken, doch u werkte onverstoort verder, steeds het belang van onze vereeniging en van ons orgaan dienende. Wij hebben bewondering voor uw werkracht en voor uw werklust en wij hopen van ganscher harte, dat het u nog vele jaren gegeven moge zijn als redacteur van Succulenta de Vereeniging Succulenta te dienen.

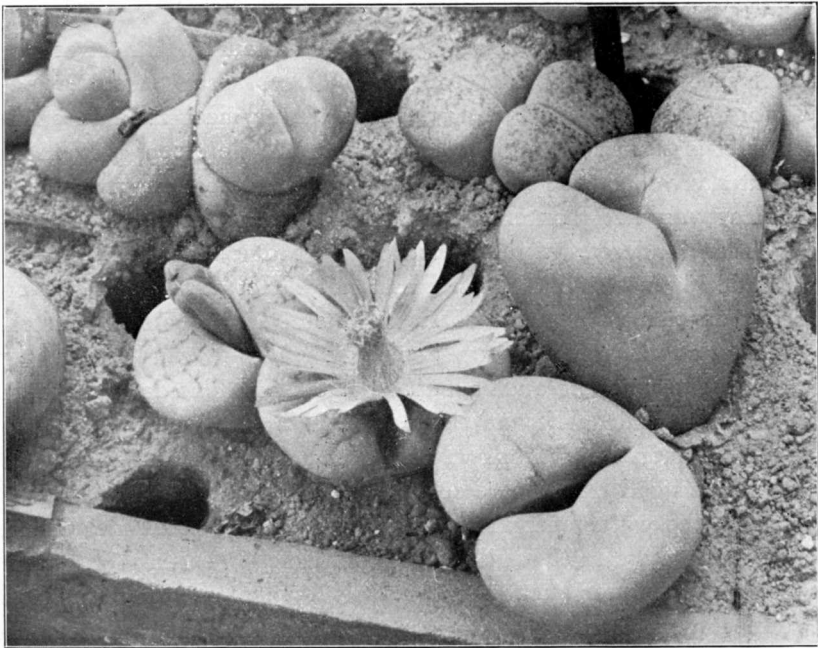
HET BESTUUR.

LITHOPS URIKOSENSIS, D t r. LITHOPS HERREI, L. B o l.  
EN LITHOPS ELISABETHAE, D t r.

Op bijgaande foto zijn een drietal Lithopssoorten op ware grootte afgebeeld. Op den voorgrond zien we twee exemplaren van *Lithops urikosensis*, Dtr.; beide planten zijn tweehoofdig, een der twee prijkt met een bloemknop en een geopende bloem. Het andere plantje is aanmerkelijk grooter, het bloeide echter later in het jaar. Een opvallend verschijnsel bij het geslacht Lithops is, dat kleinere planten meestal het eerst bloeien. De groote plant had dat jaar geen nieuwe bladparen gevormd. Het gevolg hiervan is, dat

de tekening van het bovenvlak vrijwel vervaagd is. Eigenaardig is ook, dat de spleet min of meer den vorm heeft aangenomen van die van *Lithops vallis-Mariae* Dtr. et Schwant.

*Lithops urikosensis* werd het eerst gevonden door E. Rusch in Augustus 1926 bij Urikos in Bastaardland. In de oorspronkelijke beschrijving van Prof. Kurt Dinter staat, dat de lichaampjes tamelijk tener of klein zijn, doch in cultuur worden de bladparen belangrijk grooter en naderen de grootte van die van *Lithops opalina*. Het plantenlichaam heeft een eenigszins cement-



*Lithops urikosensis*, *Herrei* en *Elisabethae*.

Foto C. L. Harders.

achtige kleur. Het venster is zwak gewelfd, het bovenvlak is verder vrijwel vlak dus zonder bulten en voorzien van een twintigtal bruine punten en streepen. Het venster van de jonge bladparen heeft een bruinachtige (thee met melk) kleur en zooals dat bij de meeste Lithopssoorten het geval is, is de tekening van de jonge bladparen sprekender; bij volle zon is het weinig naar voren komende venster eenigszins doorschijnend. De bloeitijd valt van Augustus tot October; de bloem is geel.

In cultuur behoort deze *Lithops* tot de sterke soorten en bloeit bij gunstig licht gewillig. De planten staan bij mij in Limburgsche löss, waaraan wat kalk, thomasslakkenmeel en patentkali is toegevoegd. De gaten in den grond dienen voor het water geven, waardoor voorkomen wordt, dat de wortelhals der planten nat gemaakt wordt.

In den linkerbovenhoek van de afbeelding zien we een tweehoofdig exemplaar van *Lithops Herrei*, L. Bol. Deze sterk zoden-vormende plant werd het eerst gevonden door H. H e r r e, tuininspecteur te Stellenbosch, op een verzameltocht in October 1930 bij Zwartwater, Richtersveld, dicht bij de monding van de Oranjerivier. Zooals H e r r e schrijft, groeit de plant in die streek te samen met *Psammophora Herrei*, L. Bol en *Crassula mesembryanthemopsis*, Dtr. zowel in Karrogrond als op meer zandige gronden. Het is een tamelijk kleine soort, ook de gele bloem is klein en bereikt nauwelijks een middellijn van 20 m.m. In den groeitijd is de kleur van het plantenlichaam grijsachtig groen, in den rusttijd als de bladeren wat inschropelen, wordt de tint iets bruiner. De oude bladparen blijven lang aanwezig. Het exemplaar, dat op de foto te zien is, heeft in de twee laatste jaren gebloeid niet alleen uit het nieuwe bladpaar, doch ook ter zijde van het nieuwe bladpaar, dus uit het oude bladpaar. De plant bloeide het vorige jaar in de tweede helft van September. Wat het water geven betreft moet men bij *Lithops Herrei* voorzichtig zijn en vooral de rustperiode goed trachten te scheiden van den groeitijd. Wanneer men te vroeg water geeft, loopt men kans, dat de plant niet bloeit, geeft men te veel water dan kan gemakkelijk rotting optreden. Ook met zaailingen moet men voorzichtig zijn met water geven. Wanneer deze ongeveer twee maanden oud zijn, dus, wanneer de eerste bladparen verschijnen, verminderen we het water geven. We plaatsen deze zaailingen, evenals die van elke andere *Lithops*-soort gedurende de zomermaanden zooveel mogelijk in de buitenlucht.

Louise Bolus heeft van *Lithops Herrei* de variëteit *plena* beschreven. Het eenige onderscheid schijnt te zijn, dat de bloem wat grooter is.

Ten slotte zien we in den rechter bovenhoek van de afbeelding een tweetal exemplaren van *Lithops Elisabethae* Dtr., eveneens een geel bloeiende soort, behorende tot de sectie *Lithops pseudotruncatella*, gevonden door Mevr. Elisabeth Schneider bij de

Waterbergen. Over deze voornamelijk op kwartsgrond groeiende plant is in Succulenta vroeger reeds het een en ander gezegd, ze bloeit evenals haar soortgenooten van genoemde sectie vroeg n.l. in de maanden Mei en Juni.

F. SWÜSTE.

### ECHINOCEREEAE.

De Echinocereae behoren tot de stiefkinderen van de cactusliefhebbers. Waarom zijn zij dat? Daar moet natuurlijk een reden voor bestaan en een oorzaak, die ik wil trachten duidelijk te maken. Men kan de planten niet verwijten, dat zij minder aantrekkelijk zijn dan die van andere geslachten, want de meeste zijn, als ze



*Echinocereus pulchellus.*

Foto H. G. de Smit.

goed gekweekt worden, juist bijzonder mooi. Aan het bloeien kan het ook niet liggen, daar de planten, als ze den vereischten leeftijd bereikt hebben, vele van hun familieleden overtreffen, zowel wat de schoonheid der bloemen betreft, als de duur daarvan. Dat Echinocereae als jonge planten niet bloeien, kan ook de reden niet zijn, want hoeveel planten verzorgen we niet in onze verzamelingen,

die in ons land nimmer bloeien? De oorzaak moet dus ergens anders gezocht worden, hoogst waarschijnlijk in de omstandigheid, dat Echinocereae niet geschikt zijn, om zooals we dat gewoon zijn met vele andere soorten, afkomstig uit verschillende landen met zeer verschillende klimaten, in dezelfde kas gekweekt te worden. Om een antwoord te vinden op de vraag, waarom ze daar niet geschikt voor zijn, moet men nagaan, waar en onder welke omstandigheden deze Cereae groeien. We weten, dat zij met uitzondering van de pectinata-klasse, welke hier onbesproken blijft, uitsluitend voorkomen op hooge bergwanden in een gematigd klimaat. Men

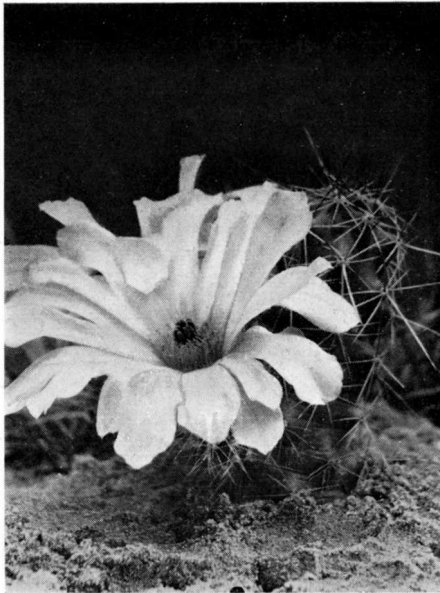


*Echinocereus Salm-Dijckianus.*

Foto H. G. de Smit.

zou ze alpenplanten kunnen noemen. Velen zullen met mij opgemerkt hebben, dat de meeste alpenplanten slecht groeien in onze tuinen, ook al doen we ons best om ze zoo goed mogelijk te plaatsen in een rotstuintje. Dit heeft verschillende oorzaken. Een voorname factor is het licht. Hoe hoger men komt, hoe meer ultraviolette stralen in het zonlicht voorkomen. Een tweede belangrijke factor is de warmte. De rotswanden, waartegen de planten groeien, worden door de onbelemmerde en haaksche zonbestraling zeer

warm. Men heeft in Zwitserland in het hart eener *Sempervivum* een temperatuur gemeten van 54° Celsius. Wie kan en durft zijn planten zoo'n warmte te geven? In den winter daarentegen staan de planten maandenlang onder een sneeuwdek van vaak meerdere meters hoog. Dat wil dus zeggen niet warm, niet koud, niet nat en niet droog. De winter duurt lang in die streken. Breekt het voorjaar eindelijk aan, dan geeft de zon reeds veel warmte. In zeer korten tijd smelt de sneeuw, het water loopt bij stroomen langs de verwarmde rotsen, dringt overal in, en brengt snel alles wat leeft tot



*Echinocereus Poselgerianus.*

Foto H. G. de Smit.

nieuwen groei. Regenen doet het in die streken 's zomers bijna nooit, wel heeft men er door de koele nachten veel dauw. Na de sterke doorwekking van den bodem in het voorjaar, droogt de grond langzaam op en is in den nazomer nagenoeg droog. Men ziet, allerlei bijzondere omstandigheden, welke *Echinocereae* noodig hebben, daar ze in andere streken niet voorkomen. Hun vaderland is het bergland van Mexico, Texas, Arizona, Oklahoma, Kansas, en Utah, Westelijk tot Californië. Sommige soorten groeien op hoogten van 2000 meter.

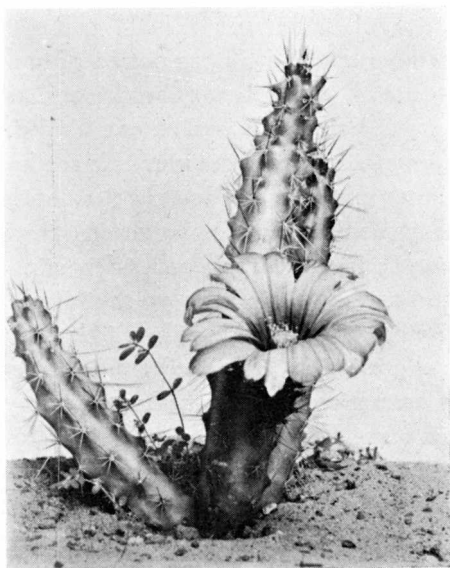


Wij moeten trachten de planten zoo goed mogelijk te verschaffen, wat zij noodig hebben. Dit is geen lichte taak en leert ons, dat wij de Echinocereussoorten een andere behandeling moeten geven dan andere cactussen. Wij moeten in de eerste plaats zorgen voor zooveel mogelijk licht en zooveel mogelijk zon om het onvermijdelijke tekort zoo klein mogelijk te maken. We moeten de planten zoo lang mogelijk van licht en zon laten genieten, de wijze, waarop dit gedaan kan worden, wordt hierna besproken. Voor Salm-Dyckianus en Scheerii, reeds door Schumann in een aparte groep vereenigd, moet een uitzondering worden gemaakt, het zijn waarschijnlijk in het land van herkomst lichte schaduwplanten. Dit zal ook de reden zijn, waarom wij vaak met het kweken van deze planten succes hebben. Het zou te probeeren zijn hen in de zomermaanden buiten in te graven op een beschut plaatsje in de volle zon, want dat water- en melkzonnetje bij ons lijkt in geen deele op dat, wat men ginds onder zonneshijn verstaat. De andere soorten kunnen wij niet buiten zetten, omdat zij in de groeiperiode veel warmte behoeven. In ons land is de temperatuur zelden hoog genoeg om den grond werkelijk warm te maken. In verband met het licht is het wel jammer, dat de planten in de kas moeten staan, daar glas vele werkzame stralen van het licht opslorpt.

Hoe maken we de groeiperiode zoo lang mogelijk voor onze Cereae? Half Februari wordt een warme bak in orde gemaakt op de wijze, beschreven in Succulenta 1936 blz. 67. Zoodra de grond in den bak een temperatuur heeft van 15° tot 20° C. graaft men de potten daarin, na hen, gedurende tien minuten in lauw water gedompeld te hebben, zorgdragende alleen de aarde nat te maken, niet de planten. Men denke aan wat gezegd is over de smeltende sneeuw. Nauwkeurig dient er nu op gelet te worden, dat de grond om en onder de potten niet droog wordt, daar in dezen tijd de bloemknoppen zich ontwikkelen, die bij droogte verloren gaan, wat niet zeggen wil, dat men er een moeras van moet maken. Wie niet in de gelegenheid is een warmen bak aan te leggen, moet op andere wijze voor bodemwarmte zorg dragen en de andere eischen zoo goed mogelijk nakomen. Het glas wordt zóó schoon gehouden als waren het de ruiten eener pronkkamer; de planten moeten geplaatst worden, zoo, dat zij aan alle kanten volop licht hebben; op zonnige dagen wordt fijn gesproeid, in het voor- en najaar des morgens, in den zomer in de avonduren. De kas of de bak wordt



gelucht, als de temperatuur tot 40° C. oploopt, 's nachts moet steeds worden gelucht. Hoe grooter het verschil in temperatuur is des nachts en overdag, hoe beter. Minimum 's nachts 10° C. Reeds op het einde van Juli begint men minder water te geven, van zelf spreekt, dat men niet mag overdrijven, want op de natuurlijke groeiplaatsen is de grond 's zomers wel droog, doch de wortels van de planten zijn heel wat langer dan in cultuur en weten dus nog wel vocht te bemachtigen. Half September maakt men een nieuwen bak gereed. Nu behoeft daarin geen broeimest



*Echinocereus Blanckii.*

Foto H. G. de Smit.

gebracht te worden, een laag tuinafval ter dikte van 25 c.m. kan in plaats daarvan dienst doen. Met goed gevolg gebruikte ik dit najaar boonenstroo. Dit geeft gedurende ongeveer zes weken een lichte broeiing. Op die laag brengt men een laag drogen turfmoalm aan van 10 à 15 c.m. hoogte, graaft de potten daar in en heeft dan tot November niets anders te doen dan bij mooi weer licht te sproeien. Gedurende de drie volgende maanden, laat men de planten rustig staan, doch dekt bij vriezend weer den bak goed af. Een paar graden vorst hindert niet in 't minste, doch het moet niet te lang duren. Wel is waar zijn er planten bij, die 10° à 15° C. kunnen verdragen, maar in een verzameling moet de meest gevoelige

als maatstaf genomen worden. Wel is het wonderlijk, dat cactussen, die zoo week zijn als de hier besproken soorten, zooveel koude kunnen verdragen, terwijl andere, die veel vaster van weefsel zijn, veel minder kunnen verdragen, hoewel we allen weten, dat vele cactussen als ze goed droog gehouden zijn, geen hinder ondervinden van een paar graden vorst.

Half Februari worden de planten, die nog te jong zijn om te bloeien, of waarvan om andere redenen geen bloei verwacht wordt, uit de potten geklopt en goed nagezien of geen ongedierte aanwezig is. Dit is een noodzakelijk werk, want vooral bij oudere planten zijn vele sluiphoecken aanwezig. Na een grondige reiniging worden de planten opgepot in ondiepe potten of in schalen of testen, welke goed afgeboend zijn. Men gebruikt een mengsel van een derde verweerde klei, een derde humus van beukebladeren en koe-mest en een derde van een mengsel van geklopt kalkpuin, tufsteen, rivierzand en houtskool. Dit grondbmengsel moet reeds een jaar te voren zijn klaar gemaakt, aan zomerwarmte en winterkoude zijn blootgesteld en zoo goed als droog gehouden zijn. Zoo behandeld, heeft men bij deze aarde weinig kans op schimmels, die voor weekvleezige planten uiterst gevaarlijk zijn. Bij het oppotten moet de aarde zóó kruimelig zijn, dat zij ieder gaatje, tusschen de wortels en tusschen de stammetjes, goed vult. Daarna dompelt men de potten in lauw water, waarbij alles goed aanslibt. Kan men knopvorming verwachten, dan verpot men de planten in Augustus. Men gebruikt dan eenigszins vochtige aarde, die voorzichtig aangestampt wordt b.v. door de potten een paar maal op een houten grond stevig neer te zetten, doch er wordt niet aangegoten.

Het is niet gemakkelijk globaal aan te geven, hoe Echinocereae verzorgd moeten worden. Om een plant goed te kunnen behandelen moeten we de natuurlijke groeiplaatsen kennen. In boeken en prijscouranten staat eenvoudig vermeld: Mexico, Californië, Texas, Utah, enz., doch men moet niet vergeten, dat in verschillende deelen van Mexico de temperatuur des winters uiteenloopt van 15° C. boven tot 30° C. onder nul. Verder geeft het een groot verschil of de planten duizend meter hooger of lager groeien, of zij aan de Zuidzijde van een helling gevonden worden of een koelere standplaats noodig hebben. Er zijn dus heel wat vraagstukken, die men moet trachten op te lossen en men heeft een goede dosis oplettendheid noodig om bij ongunstige resultaten andere wegen in te kunnen slaan.

Voor de kruipende, uitstoelende Echinocereae is de aangegeven wijze van behandeling goed, doch ik moet opmerken, dat *Echinocereus procumbens* geen al te felle zon verdraagt en 's winters liefst iets warmer staat. Dit zal wel in verband staan met de groeiwijze, waardoor de plant door grassen en andere planten 's zomers beschaduwd wordt en in den winter eenigszins gedekt of beschermt. Het is mij opgevallen, dat *Echinocereus enneacanthus* in den voorzomer uiterst gevoelig is voor watergebrek. Bij een tekort aan vocht vallen de stammen letterlijk ineen en herstellen zich nimmer ten volle. Een geheel op zich zelf staande plant is *Echinocereus De Laetii*, groeiend op 2000 m. hoogte tegen heete rotswanden in het Mexicaansche bergland tusschen licht struikgewas. In den bodem is veel kalk aanwezig, we voegen dus wat extra kalk aan het grondmengsel toe. De plant vormt meerdere stammen, doch in cultuur doen wij er goed aan de zich vormende uitloopers te verwijderen, indien de hoofdstam nog niet volgroeid is, daar de groei van dezen laatsten anders gestuit wordt. Deze behandeling is voor Echinocereae aan te bevelen, omdat men dan eerder volwassen stammen krijgt en dus meer kans heeft op bloei. Een aparte groep wordt gevormd door de weinig ribbige Echinocereae, kloeke stevige stammetjes vormend; zij nemen minder plaats in dan de sterk uitstoelende soorten, die op de meest onbeschaamde wijze naar alle zijden buiten den pot uitsteken. Een goed type van de weinig ribbige is *Echinocereus paucispinus*; zij kunnen behandeld worden als de uitstoelende soorten.

Alle Echinocereae zijn zeer gevoelig voor bespuiting met insecticiden, vooral de laatstgenoemde soorten. Het is beter dit na te laten en gedurende den zomer en het najaar af en toe een paar korrels naphthaline tusschen (niet op) de potten te strooien. Dit voorkomt vaak ongedierte en dus ergernis. Tegen pissebedden, die zich in deze planten graag nestelen, omgeeft men de geheele groep met een ring van zemelen, vermengd met Parijsch groen en suiker, welke doodelijke lekkernij af en toe vernieuwd moet worden.

J. B. LINDEYER.

#### EUPHORBIA OBESA × EUPHORBIA SUBMAMMILLARIS.

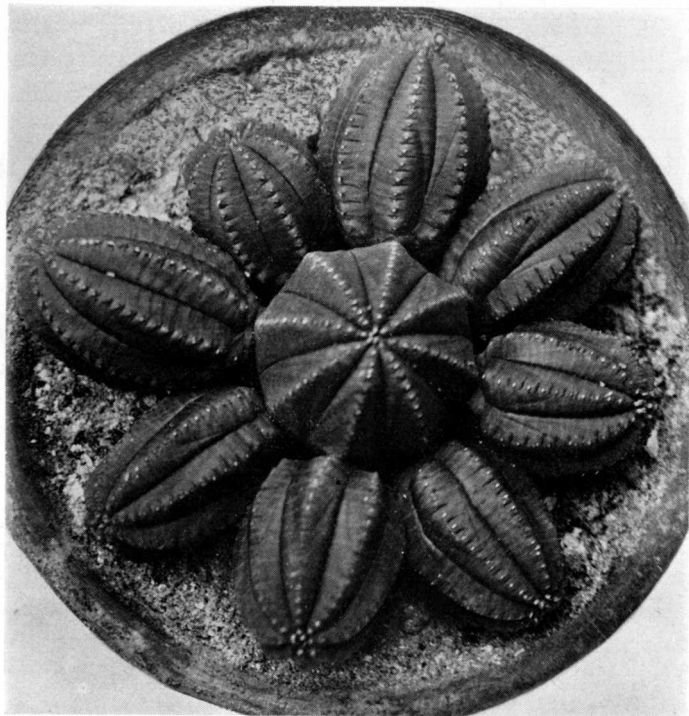
De afbeelding toont een plant, ontstaan door het kruisen van *Euphorbia obesa* met *Euphorbia submammillaris*.

*Euphorbia obesa* was de moederplant, gekocht bij de firma H a g e, naar schatting een twee- of driejarige zaailing. De vader

was een stek van een gekweekte plant, geen import.

De kruising is bijna vier jaar oud en was verleden jaar 3,5 à 4 c.m. groot. Nu heeft de plant een middellijn van 12,5 c.m., met de stekken gemeten. De stekken zijn gemiddeld 3,5 à 4 c.m. groot.

Op het laatst van den tweeden zomer was een begin van stekken zichtbaar, in den derden zomer werden het pas goed zichtbare bolletjes. De stekken zitten aan de basis van de ribben.



*Euphorbia obesa* × *submammillaris*.

Foto J. B. Lindeyer.

De plant heeft den uiterlijken vorm van *obesa*, doch mist de typische teekening; ze heeft de kleur van *submammillaris* en ook de groeikracht van den vader, daar een *obesa* in ons land na vier jaar ongeveer 3 à 4 c.m. groot is. Ze heeft ingesneden ribben, een kenmerk van *submammillaris*; de rudimentaire blaadjes, rondom de groeipunten zijn ook als die van de vaderplant.

De foto is op  $\frac{2}{3}$  van de ware grootte genomen.

Loosduinen, 11-12-'37.

C. VAN DER SLUYS.

## HET LEEKENHOEKJE.

*Correspondentie, op deze rubriek betrekking hebbende, te zenden aan Chr. de Ringh, Neuweg 73, Hilversum.*

Met frisschen moed vangen wij het nieuwe jaar weer aan met onze raadgevingen.

Een spreker voor de radio kan niet uitmaken hoeveel luisteraars hij tot zijn gehoor heeft, maar er zijn er onder, die zich voor zijn onderwerp niet interesseeren en toch de radio maar aan laten staan en zoodoende af en toe nog iets opvangen van het gesprokene, wat er nog wel eens toe bijdraagt, dat ze verder aandachtige luisteraars worden.

Een medewerker van een periodiek ervaart hetzelfde met dit verschil dat er lezers zijn, die aan het hoofd al voldoende hebben, en de rest overslaan. Dit is dan ondankbaar werken voor ons, maar dankbaar of niet, wij gaan, zooals boven gezegd, met frisschen moed verder.

De beide regels onder het hoofd eischen, naar ons gebleken is, een nadere toelichting.

De bedoeling van deze regels is niet, dat U alleen vragen kunt stellen naar aanleiding van het geschrevene! U moogt gerust vragen of wij in deze rubriek een of ander onderwerp speciaal willen behandelen en dan zullen wij daaraan, voor zoover wij daartoe in staat zijn, gevolg geven. Hoe meer U vraagt, zooveel te meer stof hebben wij om te behandelen, onze brievenbus is groot genoeg. Onderwerpen, die te veel plaats innemen, worden persoonlijk beantwoord.

De kortste dagen zijn voorbij en vol verlangen wachten wij weer op de eerste teekenen, die erop wijzen, dat de natuur ontwaakt. Wij bekijken onze planten dag in dag uit of er al nieuw leven is te bespeuren. Wat voelen wij ons overgelukkig als het winterzonnetje onze planten koestert. Op zoo'n dag besproeien wij ze met lauw water en na dit werk kijken wij nog gelukkiger wat een ander aanzien heeft dan de dorre collectie. Komen er vele zonnige dagen, dan moet het besproeien met lauw water daarmede niet evenredig zijn. Bedenk wel: te veel schaadt. Slapende planten moeten uit zich zelf wakker worden, ontijdig wekken geeft later maar ellende.

Epiphyllums, Rhipsalissen, slangencactussen, klimmende Cereussen, bebladerde Euphorbia's, Aloë's, Crassula's en Echinocereussen

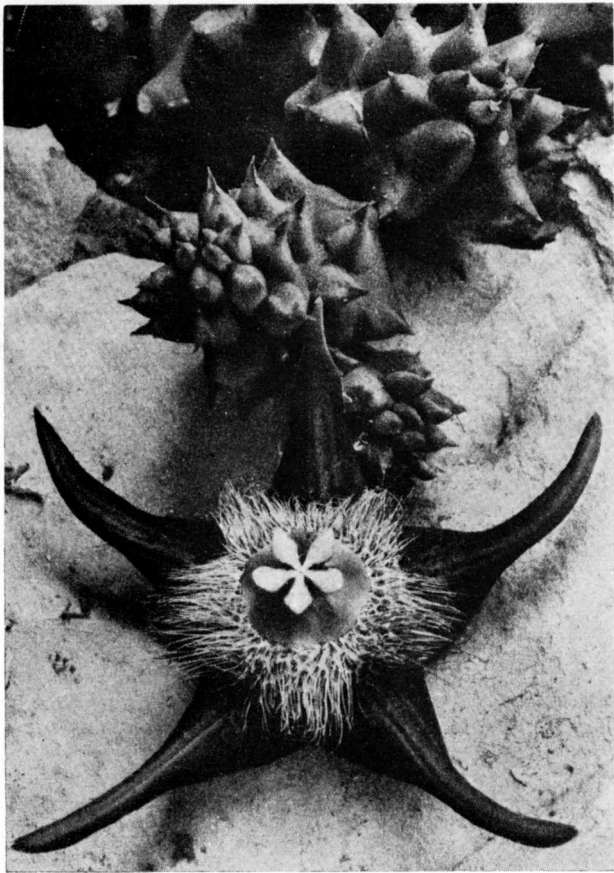
mogen iets vochtiger staan. De Phyllo's krijgen na half Januari meer water.

Deze maand zijn de warmte- en de watervoorziening de vragen van den dag. Toch houden zij nauw verband met elkaar. Het is een uitgemaakte zaak, dat waar veel warmte is, ook meer vocht moet zijn.

Kamerkasjes moeten flink gelucht worden om te voorkomen, dat het ongedierte hoogtij gaat vieren.

DUVALIA CORDEROYI (Hook. fil.) N. E. Br.

Zoo men weet, zijn de Duvalia's na verwant aan de Stapelia's,



*Duvalia Corderoyi* N. E. Br.

(Cliché Bosch & Keuning N.V., Baarn).

doch zij worden over het algemeen niet zoo veel gekweekt. Dit is eigenlijk wel jammer, want men vindt bij de *Duvalia*'s minstens zoo interessante bloemvormen als bij de *Stapelia*'s. Men beschouwe slechts de hier afgebeelde bloem van *Duvalia Corderoyi* (Hook. fil.) N. E. Br., een der meest en langst bekende soorten. Het plantje zelf wordt nauwelijks 5 cm. hoog en vormt 4—5 kantige, sterk gegroefde stammetjes, zoodat de ribben in kegelvormige uitsteeksels schijnen te zijn opgelost. De bloem wordt 4 cm. breed, de buitenzijde der kroon is groenachtig, de binnenzijde olijfgroen met bruinachtig roode spits en rand. De ring is met bleek-violette zachte haren bezet.

In het nieuwe standaardwerk van White and Sloane „The Stapelieae” vinden wij als groeiplaatsen opgegeven Kaapprovincie: Aliwal North-district, Prieska-district, Steynsburg-district. Redhouse — bloeitijd Maart, Juni —.

*Duvalia Corderoyi* werd in 1874 door het eerst door Hooker fil. als *Stapelia corderoyi* beschreven en aldus genoemd naar den Engelschen succulenteliefhebber Justus Corderoy. In 1876 deelde N. E. Brown dit plantje in bij het geslacht *Duvalia*, dat reeds in 1812 door Haworth was opgesteld en genoemd naar Henri Auguste Duval (1777—1814) een Fransch botanicus, die bijzondere studie van de succulenten maakte.

Bij White and Sloane vinden wij wel zeven afbeeldingen van *Duvalia Corderoyi*; onze mooie illustratie is ontleend aan het pas verschenen boekje „Plantenleven in Zuid-Afrika” door C. Beekhuis.

Het cliché werd ons door de Uitgevers-Maatschappij Bosch en Keuning N.V. te Baarn ter beschikking gesteld, waarvoor wij gaarne onze erkentelijkheid betuigen. G. D. D.

#### INGEZONDEN.

(Buiten verantwoordelijkheid der redactie.)

Zeer geachte Redactie,

Het vorige nummer van Succulenta bracht een artikel van K. Kreuzinger over „*Andenea Kuenrichii* Fric & Krz. sp. n.” Om hun beschrijving internationaal begrijpelijk te maken geven Fric en Kreuzinger hierin „op formeele gronden” hun soortdiagnose in het Engelsch, Fransch en Duitsch; zij „verwerpen de overtollige diagnose in de doode Latijnsche taal.”



Volgens de, in de botanische wereld *algemeen* geldende regels, is de, door hen in dit stuk uitvoerig beschreven plant dus nog steeds naamloos. Niet alleen kan en mag de gegeven naam nog voor een soortverschillende plant worden gebruikt, maar bovendien kan de door hen benoemde soort onmiddellijk van een anderen naam worden voorzien.

Het eenige resultaat van het verzet van Fric en Kreuzinger tegen de algemeen aangenomen internationale nomenclatuurregels is, in dit geval, òf dat hun geheele publicatie wordt beschouwd als niet te zijn verschenen, òf, als iemand zoo vriendelijk zou willen zijn er alsnog een Latijnsche diagnose aan toe te voegen, dat hun stuk aanleiding geeft tot onnoodige nomenclatorische verwickelingen.

Zou het, mede voor den naam van ons tijdschrift, geen aanbeveling verdienen om origineele soortbeschrijvingen, die niet voldoen aan de internationale eischen, niet meer op te nemen?

Utrecht, 19-XII-1937.

P. WAGENAAR HUMMELINCK.

### BOEKBESPREKING.

*C. Beekhuis*. Plantenleven in Zuid-Afrika. Uitg. Bosch en Keunings N.V. te Baarn. f 0.45.

Als No. 231 uit de bekende Libellen-serie is dit rijk geïllustreerde boekje voor onze succulentenvrienden zeer interessant. De schrijver blijkt met het *Z.-A.* plantenleven goed op de hoogte te zijn. Men vindt een duidelijk antwoord op de vraag, hoe de klimatologische verhoudingen in *Z.-A.* een zoo rijksoortige flora kan doen ontstaan.

De mooie afbeeldingen van *Duvalia Corderoyi* en *Crassula quadrangularis* welke wij als proeve van illustratie elders in dit nummer afdrukken, voor zichzelf spreken.

Voor de bibliotheek onzer succulentenvrienden is dit handige, goedkope boekje een mooie aanwinst.

Slechts één onnauwkeurigheid willen wij rechtzetten, n.l. op blad. 31, waar gezegd wordt, dat de *Cereus-Cactussen* in *Zuid-Amerika* geheel ontbreken. Dit moet natuurlijk *Zuid-Afrika* zijn. Doch zulks doet aan de waarde van het boekje niet te kort.

G. D. D.

---

INHOUD; Aan de Leden. — Aan onzen Redacteur. — Lithops urikosensis, Herrei en Elisabethae. — Echinocereae. — Euphorbia obesa × submammillaris. — Het Leekenhokje. — Duvalia Corderoyi. — Ingezonden. — Boekbespreking.

---